

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΞΡΟΤΑ

«Η φάσις τότε μόνον παράγει γυναίκες, όταν δέν παύθησιν καί πλάσσει άνδρες. Αριστοτέλης»

«Αν έλεπε η γυναίκα, ο άνδρας θα ήταν τραχύς, βάνιστος, μισάνθρωπος, καί θα άγνοούσε τί είνε χάρις, διότι η χάρις είνε το χαμόγελο του ξροτου. Σατωβριάνδος»

Γιά τον άνδρα, η πλουσία γυναίκα είνε ακατάδεκτη, η άμορφη έποτη καί η άσημη άνάξια προσώχης. Βολταίρος»

«Η γυναίκα τείνει πάντοτε να κάνη ήλιθο καί τον πιο σκετό άνδρα άκόμη, αλλά κι' η ίδια άποκαίεται εύκολα, όταν μωροπάδα, ακούγοντας παρωμύθια. Ντιντερό»

«Η γυναίκες που θυμωπονονται άπ' τα χρυσά στολίδια της στρατιωτικής στολής, μοιάζουν με τις μακρές έκκενες πεταλούδες της νύχτας, που πέφτουν άπερισκέπτα άπάνω στά λυχνάρια καί ζαινε τά πτερά τους. Αδ. Ρίκαρντ»

«Αν διητε μία γυναίκα να κιντάεται άφες ολόκληρης στον καθέρητη της, να είσαστε σίγουρος πως η είνε άνοητη ή θα γίνη άνοητη... Ζώρζ Λεφτέδρ»

«Αν ο άνδρας είνε το άρωμότερο λουλούδι της φύσεως, η γυναίκα είνε η μαροιά του. Μαλέριμπ»

«Ο καλύτερος κι' η γυναίκα είνε...δύο νύχια του Σατανά! Γαλλική Παροιμία»

Τρία πράγματα είνε άφραία σ' αυτό τον κόσμο : Πατάς καλοπαισμένος, καθάλληρης ώπλισμένος καί γυναίκα στολισμένη. Γοσκανική»

«Ανδρα κοκκινοτόχη καί γυναίκα με τρίχομα μουστακιού, χαίρετα τους πάντα κρατώντας άπό ένα μεγάλο λιθάρι στό κάθε σου χέρι. Γισπανική»

«Όποιος κρατεί το χέλι άπό την ούρά καί την γυναίκα με το λόγο της, πρέπει ναμί σίγουρος πως τίποτε, μη άπολύτως τίποτε, δέν κρατεί. Γαλλική»

Στόν ξροτα, άπως καί στόν πόλειο, δέν χωράει εύστοχάγια. Μαυροβουνιωτική»

«Όταν δις έναν άνθρωπο να γουάξη τις πλάτες του στόν ξροτα, ξέγραψε τον άπ' το τετάρτο των ζωντανών. Αραβική»

«Όπως οι ήθοποιοι φταρνίζονται, γελούν, κλαίνε καί βίζουν έπιονα στιγμή θέλουν, έτσι κι' η γυναίκες τά καταερνούν να είνε έρωτευμένες όταν καί έρσούν αυτές θέλουν... Α. Μυσσε»

Δύο άφραία πράγματα υπάρχουν στόν κόσμο : Η γυναίκες καί τά τριαντάφυλλα. Καί δυο καλά : Η γυναίκες καί τά πετόνια. Όστε το μόνο πράγμα στόν κόσμο, που είνε καί άρωτο καί καλό, είνε η γυναίκα. Μαλέριμπ»

«Αν οι άγγελιοι κατέβαιναν άπό τους ούρανούς, όλες η γυναίκες θα τους παντρεινόταν. Αλλ' αν άμύσεως έλειπε οι διάβολοι άνδρειανες άπό την κόλαση, τότε όλες η γυναίκες θα άφριανε τους άγγέλους για να παντρειθούν τους διαδόλους. Β. Ούγκυφ»

Το πρώτο παιδι κάθε γυναίκα είνε συνέχεια της κοιλίας της. Αλ. Δουμας, υίός»

«Όταν ο Θεός θυμωσε έναντιόν του Ιώβ, του άρπαξε τά παιδια του, την γυναίκα του καί τά αγαθά του. Αλλά για να τον βασανίση περισσότερο, για να του σαράξη στα σίγουρα την ψυχή, ξέρετε τί του έκανε άκόμα ;... Του άφρισε τη γυναίκα του... Δις Σκορδερί»

«Έκείνος που δέν θέλει να παραουράση τά σαγόνια του, κοτανίζει το κρέας της προβατίας, πριν το ψήσει, καί κρεμαίει τά φρούτα, για να ώφουσίον. Η γυναίκα δέν διαφέρει καί πολύ άπό την προβατίνα καί τά φρούτα. Συντόως κινάει γι' αυτήν το ίδιο. Νοράκ»

«Η ήδονες φέρνουν ζάλη, όταν τις δοκιμάει κανείς συχνά. Α. Καρρ»

Θός, σάν τάφος!...
«Όταν φρικιαστικό αυτό που συνέβαινε.
— Αχ! έθόγγησε ο Φάουστ με άπελπισία. «Αχ, να μην είχα γεννηθή!...»

Την ίδια στιγμή, η θραειά πόρτα του κελλιού μοιάοιζε καί στό άνοιμά της παρουσίαστηκε ο Μεφιστοφελής.

— Έβγάτε! φώναξε πιγιάτα, άλλοιώς είστε χαμένοι. Πόσα άνώφελα λόγια, καί την Κόλασι! Τι άγόροχοις καί τί διαστράμοι!... Τα άλογα μου άνομοπούν καί η μέρα χαράζει!

«Η Μαργαρίτα γυρίσε καί τον είδε. Καί τότε, το πρόσωπό της πήρε μία έκφρασι μεγάλου τρόμου.

— Αύτός; ανέκραξε. Είνε αυτός!... Διάδε τον άπ' έδω, γρήγορα! Τι έρχεται να κάνη σ' αυτόν τον ιερό τόπο; Έμενα θέλει!

— Πρέπει να ζήσης! ήταν η άπάντησι του Φάουστ. «Έστο καί μ' αυτόν!»

Μά, την ίδια στιγμή, η φτωχή κόρη σωριάστηκε έπάνω στη στρωμή της. Η δύναμις της είχαν έξανθησή πειά, την άφαιναν ολόενα. Μά σε λίγο, κατέβαλε μία τελευταία προσπάθεια, μισοσηκώθηκε καί ένωσε τά κατάχλωμα χέρια της.

— Θεέ του ουρανού... ψιθύρισε. Σε σένα παραδίνομαι!... Παράλυτος πειά άπό τη φρικη, την κτύπαζε ο Φάουστ, χωρίς σέτα να την πλησιάζη να τολμά.

— Έξαρνα, η φωνή του Σατανά άντήχησε σ' αυτιά του, σα θούμος ένός κακού ονειρού:

— Πάμε! του είπε αυτός. Πάμε γρήγορα, γιατί άλλοιώς, σ' αφίω μαζύ της κάτω άπό το μαγαζιού του δημιού!

Η Μαργαρίτα, έτοιμη πειά να ξεψυχήση, ψιθύρισε την τελευταία προσευχή της:

— Είμαι δική σου, πατέρα, σάδε με!... Άγγελιοι, άγια πληθή, κυκλώστε με, βοηθήστε με!...

Καί έξαρνα μισοσηκώθηκε, με τις τελευταίες δυνάμεις που της άπόμειναν. Κτύπαζε για μία στιγμή τον Φάουστ, με εύθους, άμέσεως άπέστρεψε το πρόσωπό της καί άπό το στόμα της έξεφυγαν δυο λόγια τρομερά:

— Έρρίκε! ψιθύρισε. Με τρομάζεισι!... Κυριευμένη άπό άποστροφής πρός τον κολασιμένον άνθρωπο, που τόσο είχε άγαπήσει, έτοιμοθάνατη πειά, προσπάθησε να έξαικνήρη άκόμη περισσότερο άπό κοντά του. Μά δέν μπόρεσε, καί σωριάστηκε χάμο.

— Έκρήθη! ούρλιαξε ο Μεφιστοφελής. Είνε δική μου πειά!...

Μά μία ξένη φωνή άκούστηκε τότε, μια άλλη φωνή, που φαίνονταν σάν ναρχεται άπό ψηλά. Καί η φωνή αυτή είπε μία λέξι μονάχα:

— Εσώθη!

Την ίδια στιγμή, ο Μεφιστοφελής άρπαξε τον άπολιθωμένο Φάουστ άπό τον μανδύα του καί τον παρέσυρε πρός την πόρτα του κελλιού.

— Έδω! του φώναξε. Μαζύ μου!

Τον παρέσυρε στο διάδρομο, σάν θηρίο που παρασύρει την λεία του, που είνε ολότελα δική του. Καί ο Φάουστ, καθώς προχωρούσε πρός τον ελευθερον άέρα καί πρός το φως, άκουσε άπό τά κατάβάθα του κελλιού την γνώριμη φωνούλα της Μαργαρίτας, που έσβησε ολόενα:

— Έρρίκε!... Έρρίκε!...

Ο Φάουστ έξακολούθησε το τραγικό του ταξίδι μαζύ με τον Σατανά, στόν όποιο είχε πούλησε την ψυχή του. Υπάρχουν κοπηλεια, όπου το κρασί χαρίζει τη λήθη καί ύπρηχαν κι' άλλες μαγιές, όργιστικες γιορτές, σάν της Βαλπούργης, για να παραπλανήσουν τη σκέψη καί να άφάνουν τη δίψα ένός σοφού, σάν αυτών που του κάκου είχε άποζητήσει, μέσα στα βιόλια στην άρχη καί ύστερα στην καθοδήγησι του Διαβόλου, να βρη τη ζήσι την εύτυχία. Ο Σατανάς ύπηρετήσε άκόμη τον «Ανθρωπο «έδω πέρασ». Μά, στο «έκει πέρασ», ο «Ανθρωπος θά δουλεύη άκόμη στο Σατανά, όπως έλεγε καί η αίμάτηρη γραφή του τραγικού συμβολαίου των...»

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

«Ο Γάλλος άξιωματικός κόμης Δ' Έσταίνγκ, κινήοισε με λύσσα σε μία μάχη έναν άνδρειάτο Άγγλο άξιωματικό.

Πλησιάζοντάς τον, επάτελου, καί σημώνοντας το σπαθί του να τον χτυπήση, είδε με συγκίνηση ότι το δεξί του χέρι ήταν αμόρφτο καί κοιμένο κατά τη διάκριση της μάχης.

— Τιμη σούς άνδρειούς; φώναξε τότε, σταματώντας άμέσεως.

Και με το ίδιο, το πριν άπελητηκό σπαθί του, χαίρεσε εύλαδικά τον ακατάβλητο ήρωα!...

